

DOSTA MEKTUPLAR-2

Ekleyen kapadokya
Çarþamba, 10 Mart 2010

Sevgili Dost,

Yine yazmakta geciktim biliyorum. Ama yazmak o kadar kolay mı sanıyorsun. Ne yazacaksın, konu çok ama nasıl ve ne için yazacaksın? Ama bugün çok güzel bir olay yaşadım ve seninle de paylaşmak istedim. Hani bizim çok güzel adet, gelenek, örf ve göreneklerimiz vardır ya. Bu anda bunların hangisini saymaya kimin gücü ve zamanı yeter ki? Ama bugün bir tanesine rastgeldim ve mutlu oldum, hem de biraz duygulandım. Lafı uzatma da anlat artık diyeceğini de biliyorum ama biraz da tatlandırmak istedim ondan böyle uzatıverdim.

Sevgili Dost,

Yine yazmakta geciktim biliyorum. Ama yazmak o kadar kolay mı sanıyorsun. Ne yazacaksın, konu çok ama nasıl ve ne için yazacaksın? Ama bugün çok güzel bir olay yaşadım ve seninle de paylaşmak istedim. Hani bizim çok güzel adet, gelenek, örf ve göreneklerimiz vardır ya. Bu anda bunların hangisini saymaya kimin gücü ve zamanı yeter ki? Ama bugün bir tanesine rastgeldim ve mutlu oldum, hem de biraz duygulandım. Lafı uzatma da anlat artık diyeceğini de biliyorum ama biraz da tatlandırmak istedim ondan böyle uzatıverdim.

Dün evden çıkıp böyle bir hava alıp, Kayseri de fuzuli caddesinin arka sokaklarından birinden sivas caddesine doğru yürümek içimden. Biraz yürüdükten sonra pek ileriye de bakan biri de değilim ama ilerde bekleyen bir tezeyi de görmemek artık iyice kötü olurdu. Durmuş öyle bekliyordu. Önce birinimi bekliyor veya birbey mi gözetliyor diye geçti içimden. Ama yaklaştıkça da merakımı artırmadı değil. Sanki içime mi doğmuştu ne? Sanki beni bekliyordu. Ve işte yanılmadığıymı iyice yaklaştıkça ve teyzemi bir adıyla anladım ki teyzem benim geçmemi bekliyormuş... Ya işte bilmem bilir misiniz siz Anadolu da ön geçme veya önünden geçme de bir olay vardır. Hiçbir kadının küçük bile olsa bir erkeğin önünden asla geçemezdi bir zamanlar. Hemde çok büyük bir ayıp ve o e ki piye en büyük de saygısızlık kabul edilir, anne ve babasına şikayetçi bile gidilirdi bir zamanlar. İşte bu teyzem taa o adetleri sürdürüyor ve benim geçmemi bekliyordu. Ne kadar uygulanmıştı. Ne kadar hem üzüldüm hem de sevinmiştim. O teyzemi benim beklemek zorunda bırakmıştıma üzülüyordum. O belki bugün yaşadığı, zamanı geçmiş, artık özelliğini ve güzelliğini yitirmiş diye adetlerimizden biri değil miydi teyzemin uyduğu.

Hatta bu konuda çok hikayeler de dinlemiştim ama en çarpıcı olanını da eşim Nurcan hanım anlatmıştı ve hala yeri geldikçe anlatmaya devam eder. Ne kadar iz bırakmışsa kendinde.

Ortaokul yıllarında köyden bir adamın önünden geçmiş, yani onun geçmesini beklemeden sürüp önünden geçmiş. Adam arkasından söylenmiş. Sana okulda bunu mu öğretiyorlar diye. Hanım da o zaman "Yo okulda bunu öğretmediler ki" deyivermiş. Hep gülerken de düşünürüm bu anı tazelenirken. İşte o teyzemin bekleyişi de bu düşündürücü anıyı tazelememe neden oldu ve paylaşmak istiyordum.

Aslında o kadar paylaşacak konumuz ve derdimiz var ki, hangi birisini nasıl ve ne zaman paylaşabiliriz bilemiyorum ama yine en kısa zamanda yazmaya çalışacağım. Pimdi gecenin olmuş saat 3,30 u. Bugünlük bu kadar ile yetinelim mi? Gelecek sene farklı bir konuda dertleşmek dileğiyle hoşça kal dostum...